

Ma ütlesin, et mõnigi otsi selle aja sees oli munitunud. Jäob, oli ka. Selle lihelkonna maha lirikuõpetaja, kus Pölluoisa peremees wöödimölder oli, ei olnud enam elavate seas. Mardi pääle selle, kui Pölluoisa peremeed oma tütre ja Mardi aja värast tema läest oli nõun läsimas läinud, oli ta haigeks jõenud ja lüibilese voodemise järelle kõigewägewama ja taewase Issanda lohtujärje ette läinud. Selle lohtujärje ette peame üks ford lõik astuma ja ome tegudest aru tegema. Meie peame aga fa seest aru andma, kus meie õigel viisil ja õiglodest südamest oleme oma rahva faju püüdnud. Õnni meile, kui seda õiglasest südamest eleme teinud! Siis wöömine rahulise meelega kõigenägema ees tunnistada, et meie muud ei ole nõudnud kui õigust ja töde. Üks ford seisame nii häästi meie, kus oma rahva aja poole hoiamme, nii kui ta meie rahva aja vastased maailmade Balitseja ees. Selle pääle peame mõtlema ja oma rahva faju õiguse võbjal nõudma. Jumal laseb meie rahva aja edasi miinna. Tema, sed armastus, on meie Gedti rahvast raskesti ibus ja hingeprijuset päästnud; hirmisa 600 aastase orjavõtre baawad hakkavad paranema. Jumal on Gedti rahva palve hääle kuulnud ja armuline keiser maa vält meie ibuliffu elu lergitanud ja meile riigis kohanlu õiguse annud. Armuline keiser Aleksander III. on ta meie rahva saadilud heldeste västu wõtnud. See föil ei ole jalgi enne sündinud. Gestlased olgu temale truud alamad ja täna teda.

Meie priuwest on see fa tulnud, et meil juba see õnn on lõrgemates ametites nii häästi liriku-õpetaja kui fa adwo-kaadi, tohtri, feeletundja ametis ja mujal fa oma Gedti sugu mehi näha, kui seda fa siia maani wâhe on ette tulnud.

Niisugune lugu juhtus fa sääsl lihelkonnas, kus Pölluoisa peremees elas. Gi see olnud mitte niisugune lihelkond, kus etnemuistne patronaadi õigus walitsib, mille järelle üks ainuke wöösnik, kes patroni herra on, lihelkonnale õpetaja wõtab. Lihelkonna konwendi saadikud walisisid siin õpetaja, kes juba enne sündiset ametisse astus. Ilus

õpetaja oga oli sündimise poolest Gestlane. Koguduse Salva liikmed ja nimelt mõidurid olikad käll selle une õpetaja västa olnud, aga et Gestlased teda kui ühest sunst soovisivad ja et Gestlaiste pool fa rohsem hääli oli, siis jääb wõit Gestlaistle poole.

Pölluoisa Juhan wöödimöldri ametis läks muidugi pea teda teretama, tahtis ju mit õpetajat näha sooda, tahtis tundma õppida seda meest, kes „Maa suquist“ oli õpetajaks soanud ja seda ta veel ei olnud nõinud, sest et ta sell pühavõeval, kui noor õpetaja proovijutlust pidas, haiguse värast liriku ei wõinud miinna. Ilus, lable ja peenile noor mees tuli talle liriku-mõisos västa. See'p see noor õpetaja oliq. Pölluoisa peremeed teretas olendisfult, õpetaja teretas västa. Peagi sobis lable jutt. Õpetaja oli Pölluoisa peremehe meeles pärast. Jutt puutus mitmegi aja fulge ja miimaks lo meie rahva aja fulge. Õpetaja oli wâga laduse jutuga mees ja setetas peagi Pölluoisa peremehele ãra, et meie rahva otsi suugugi nii santi ei ole kui armataesse ja et seda edenbada õiglasest südamest fa suugugi vatt ei ole. Ta ütles fa, et tema ise kõigest südamest Gedti rahva ja Gedti seele poole hoib ja ialgi oma rahvast ja teest ei taba ãra salata.

Ja waata imet! See oli föil Pölluoisa peremehe meels mõõda. Kui ta poolteise tunni järelle õpetaja jutult ãra läks, oli ta nagu hoopis teine mees. Ta hakkas ise mõitlema ja ei lassnud enam teisi oma asemel mõtelda. Ta läks ühea rõõmsal näol fodu.

Tema tütar Anu oga oli surnudest saadis olati surve olnud ja surwasinest palju suinemaks jõenud. See surwasas isa südant, kes oma last ju armastas. Aga ialgi ei olnud ta Anuga enam selle aja üle räälinud ega ialgi fa Mardist lönelenud.

Sest väearvest saadis oli ta beopis lable oma tütre västa ja räälis temaga sagedaslike isamaa objade üle. See oli Anule suureks hääls meeles ja rõõmustas teda.

Ühel päeval oli Pölluoisa peremehel jälle aja õpetaja juure miinna. Kui ta õpetaja tuppera astus, leidis ta —